

вувайки живота си, за да спаси тоя на баща си. Той се шмугналъ подъ водата и, като стигналъ подъ акулата, забилъ сабята си въ корема ѝ.

Акулата, ранена и желаеща да си отмъсти на ржката, която я ударила, тозъ часъ напуска бащата, за да се нахвърля бѣсно върху сина. А това именно е искалъ Волней Бекнеръ; той е гледалъ само да насочи всичката опасностъ противъ себе си. За да накара по-добрѣ акулата да забрави баща му, В. Бекнеръ съ едно възвишено себеотрицание, се отправя къмъ посока, противна на кораба, като увлича по тоя начинъ животното, което продължава да го гони.

Акулата отслабнала отъ кръвта, що течела отъ широката ѝ рана; но дѣтето, и то чувствувало, че силитѣ му го напускатъ. То обръща главата си и съглежда най-послѣ баща си, че пристига на кораба съ момиченцето на ржцѣ: баща му е спасенъ. Сега Волней Бекнеръ може да се опита да се върне къмъ кораба. И дѣйствително, той опитва това и слѣдъ много криволичения, доближава до него, почти се допира. Отъ всѣкъждѣ му спусчатъ вжжа; всички ржцѣ се протѣгатъ къмъ него, всички биха желали, щото корабътъ нѣкакъ да се разтвори, за да прибере по-скоро и отърве смѣлото дѣте, което спасило баща си. Вече Волней се хваналъ за едно вжже. Въ сжщия мигъ акулата, като вижда, че избѣгва жертвата ѝ, съ послѣдни усилия се спуща; муцуната ѝ почти допира до краката на дѣтето. Но моряцитѣ съ якитѣ си ржцѣ изтеглятъ вжжето; тѣ издигатъ дѣтето надъ водата и го качватъ на кораба; и когато Волней Бекнеръ се хвърля въ прѣгръдкитѣ на баща си, вижда се, какъ акулата, из-